

have opfattet Sagens nuværende Stilling, at Regjeringen ønsker en Udsættelse, for at Sagen kan bedre og bedre klæres, for at de formaende Mænd i Landet, der udgjøre den ene Part i Sagen, og som ere saameget imod den, kunne faae Tid til at overtænke den og fremkomme med et Forslag til en Imødekommen, — siden de ere saa misfornøiede med Alt, hvad der hidtil er fremkommet, — for at denne Sag dog endelig kan komme til et forønsket Resultat. Jeg troer derfor ikke, at vi, naar vi her søge at fremme denne Sag, da derved paa nogen Maade have udtalt noget Bestemt. Det ligger i vort Vædringsforslag, at den Udsættelse, vi ønske af Sagen, for at det stadigen kan gaae frem med de frivillige Overenskomster, maa give Regjeringen den Overbevisning, at vi ikke forlange Andet af Regjeringen, naar den ikke seer sig istand til at indstille enten dette eller et andet Lovforslag om denne Sag til Hs. Majestæts Sanctiøn, end at den da skal tage Sagen i sin Haand, — dette Haab ligger tydeligt i vort Vædringsforslag — og dette kunde jo skee paa flere Maader. Jeg skal blot antyde en Tanke, jeg har havt, og hvis Udførelse jeg troer vilde være meget heldig, det var nemlig, at Regjeringen, inden den næste Rigsdag kommer sammen, kunde nedsætte en Landbocommissiøn, som skulde bestæftige sig med denne vigtige Sag. Derved vilde Regjeringen vise, at det var dens Hensigt, at Sagen ikke skulde hændes, og det vilde berolige alle dem, som nu ønske dens Fremme. Vi have jo havt flere Exempler paa, hvor gavnligt en saadan Landbocommissiøn kan virke. Hvormeget den i forrige Aarhundrede nedsatte Commissiøn udrettede, troer jeg, er almindeligt anerkjendt; men jeg vil her alene omtale den Landbocommissiøn, der blev nedsat i 1849. Det er dog ganske sikkert, at ethvert Medlem med mig maa erkjende, hvor gavnlige dens Forhandlinger have været til at fremme de Reforme, der nu ere tilendebragte i Landbosagen. Jeg vil ikke her tale om, at Fæstesagen var den eneste af de Sager, den havde til Forhandling, som ikke førtes til noget Resultat; men jeg maa gjen- tage, hvad jeg nylig udtalte, at i den Tid flode Parterne længt skarper overfor hinanden

end senere, og det var derfor naturligt, at en Overenskomst ikke saa let kunde finde Sted, som jeg har et sikkert Haab om, at det nu kunde skee. Regjeringen kender nu Sagens Benner og Modstandere; det vilde derfor nu være lettere for den at udnævne en Commissiøn, som kunde tage Sagen under Forhandling og føre den til et endeligt Resultat, og med det Ønske og Haab, at dette maa skee, skal jeg tillade mig at anbefale vore Vædringsforslag til det ærede Thing.

B. Christensen. Ja, det forekommer mig, at hele den Række Betragtninger, som den ærede sidste Taler opstillede i Slutningen af sit Foredrag, maaskee ikke ret vel bør føres ind i Discusstønen nu; idetmindste forekommer det mig, at det i alt Fald vilde være vel saa naturligt at opfatte sin Udtalelse derom til 3die Behandling eller til Behandlingen af Lovven i dens Heelhed. Jeg skal derhos ogsaa anføre, at, medens jeg i Meget kan være enig med hvad den ærede Taler har sagt, er der dog Mere, navnlig med Hensyn til hans visse Fordøntninger, som han udtalte, som det gjør mig ondt, at jeg ikke kan dele med ham. — Hvad selve Vædringsforslagene angaaer, da er det fuldkommen klart af deres Stikkelse, og deres hele Bessaffenhed vidner om, at de ærede Forslagsstillere saameget som Nogen ønske denne Reform fremmet og ved den nuværende Lov. Det er jo egentlig blot et Tidsspørgsmaal, et Tidsgrændsespørgsmaal, idet de ærede Forslagsstillere mene, at det oprindelige, fra det andet Thing til os bragte Forslags Grændse kunde udvides noget mere for de frivillige Overenskomster, end skeet er. Jeg maa tilstaae, at saameget som ogsaa jeg deler det Ønske, at de frivillige Overenskomster maatte gøres de tvungne Afsløninger overflødige, kan jeg dog ikke nægte, at jeg finder, at den Grændse, som det oprindelige Forslag sætter, er meget vid, og man maa vel huske paa, at denne Reform er ikke blot af en saa stor materiel Betydning for Almeenvellet, men ogsaa af en saa stor politisk Betydning for Sæmfundets hele Stilling, navnlig ligeoverfor en muligvis meget bevæget Fremtid, som vi gaae imøde, at det dog maaskee kan være yderst tvivlsomt,